

עדותו של נאסר ג'אווי

בן 47, אב לחמישה ילדים, מתגורר בשייח' ג'ראח. עדותו נגבתה בתאריך 18.4.2010.

ראשית, אני רוצה לדבר על הילדים שלי, שסבלו ממחלות בעור בעקבות נוכחותם הרציפה ברחוב ליד הבית שלנו במשך ארבעה חודשים וחצי לאחר שפונינו מהבית שלנו על ידי המתנחלים. זאת, בנוסף לבעיות הנפשיות שהתחלתי להרגיש אצל הילדים. הרבה פעמים ראיתי שהם מדברים אל עצמם, מפחדים מכל אחד שמחזיק נשק או חפץ כל שהוא או מכל דמות של שוטר או אדם דתי שנראה כמו המתנחלים. הם הפסיקו להיות ממושמעים ולהקשיב לי כשאני מדבר איתם, או להקשיב לבקשות של אימם. הם בסך הכל ילדים ולא אשמים בכל מה שנעשה, ולא קשורים למצב הפוליטי שאנחנו חיים בו. מאוד כואב לי בלב כשאני רואה את הילדים שלי סובלים מכל המחלות הפיזיות והנפשיות ואני לא יכול לעשות כלום כדי לעזור להם, אני מפחד לאבד אותם כמו שאיבדתי את הבית שלי. המצב הזה גם משתקף בהישגים בלימודים שלהם, אני רואה את ההידרדרות שלהם: יש פער גדול בין ההישגים שלהם בלימודים בעבר לבין המצב כיום, הציונים ירדו כמעט לחצי ביחס לעבר.

אני אישית נהיו לי בעיות כלכליות, הפסקתי את העבודות שלי בעקבות קבלת צו הפינוי מהבית שלי. במשך כמעט שנה לא היתה לי הכנסה של שקל אחד, ההיפך: כל הכסף שהיה לי שילמתי לעורכי דין שעובדים במטרה להחזיר לי את הבית שלי מידי המתנחלים. מאחר שאני אב לחמישה ילדים, ארבעה מהם תלמידים ואחת בת שנתיים וחצי, אי אפשר להעריך את ההוצאות החודשיות שלי כיום לאור זה שאני חי ברחוב. אני והילדים שלי חיים על המדרכה מול הבית שלנו, אוכלים ישנים ולומדים, לא נהנים מחיים מכובדים. כל זה התחיל ביום 5.3.2009 כשקיבלתי צו פינוי מהבית שלי לטובת המתנחלים, בתירוץ של אי תשלום שכר דירה, והם טוענים שהבית שלהם מלפני שנת 1948. רק לידיעה, הבית הוא שלי ושל משפחתי ולא היו לו אף פעם בעלים אחרים.

ביום 2.8.2009 הגיעו כוחות מוגברים של משטרה, יס"מניקים ומשמר הגבול, סגרו את הרחוב הראשי של השכונה, ויחד עמם הגיעו מספר גדול של מתנחלים. המתנחלים וכוחות המשטרה פעלו יחד כדי לגרש את המשפחות שלי ושל אח שלי מהבתים שלנו. תוך שעה הם הצליחו לפנות אותנו לכביש ונתנו למשפחות המתנחלים להכניס את הרהיטים שלהם לתוך הבתים, כאשר השוטרים מנעו מאתנו לזוז או לדבר. תוך שעה אחת לא השאירו לי שום דבר בחיים, הבית שלי נלקח מול עיני, כל הרהיטים שהיו בבית נשברו ונזרקו ברחוב, והמתנחלים חוגגים ושרים על גגות הבתים.

אנחנו סובלים מהתנכלויות והתרסה בלתי נפסקת מצד המתנחלים: בכל זמן ובכל יום הם זורקים את הזבל שלהם בדיוק במקום שבו ישבנו על המדרכה, צועקים ומקללים אותנו. פעם אחת, במהלך חודש הרמדאן, בשעת שבירת הצום, אני ישבתי על יד השולחן וחיכיתי לקריאת המואזין לשבירת הצום, כאשר פתאום שמעתי את הבן שלי אדם בן הארבע וחצי צועק ובוכה. קפצתי מהר לראות מה קורה, וראיתי מתנחל תוקפן בן 25-26 מרביץ לילד שלי בן ארבע שנים. בשבילם, למרר את חיינו זו מצווה.